

Mert a vallás egy hatalmas kép csupán, melyet Isten festett nekünk. Amíg ezt nézzük és nem tudunk betelni a szent csodálatól — emberek vagyunk, de midőn tekintetünk másfelé terelődik — hasonlók leszünk az állatokhoz.

Éppen azért nem fogom megköszönni a vak koldúsnak soha azt, hogy láthattalak téged!

Te azonban légy irgalmas és ha majd én a telt erszényemet

hálából a pénztelen életnek hajtóm, — Te menj az uccai koldúsokhoz és add oda filléredet. —

Az élet igazat nem mondott soha!

Féld boldogabb szerencséd, lásd a sok végzetet, a boldogtalant, mindég a boldog úzi elened.

HERDA LÁSZLÓ.

IFJUSÁGI ÉLET.

PESTALOZZI-EMLEKÜNNEPÉLY. A nagy pedagógus halálának századik évfordulóján meg-elevenedtek azok az örök értékek, amelyek Pestalozzit naggyá tették. Az emberszeretet, idealizmus olyan eszmények, melyek nélkül pedagógus nem lehet, eme ideák felé fordítottuk tekintetünket mi is, a jövő generáció nevelői, amikor Pestalozzi emlékének ünnepélyt rendeztünk.

Az impozáns ünnepélyt *Dr. Gyulai Agost* egyetemi m. tanár, főiskolánk igazgatója, a „Botond” B. E. magistere vezette be el-

ragadó ékesszólással, röviden vázolva a nagy pedagógus jelentőségét, kitérve azoknak a normáknak rendkívüli fontosságára, melyek Pestalozzit vezették s melyet nekünk is, mindenkor szem előtt kell tartanunk. Ezek a szép, örök érvényű igazságoktól áthatott szavak méltók voltak Pestalozzi emlékéhez. Az ünnepi beszédet *Vadász Béla*, a „Botond” B. E. vezére mondta, melyben részletesen kifejtette, hogy mit köszönhet az emberiség Pestalozzinak. Gondolatokban gazdag előadása alapos felkészültségről ta-

nuskodott. Az ünnepélyt zene- és énekszámok tarkították, melyek közül kiemelkedő volt *Varga Lusi* zongoraművésznőnek játéka Beethoven Sonate, Op. 27. No. II-jét adta elő művészi kidolgozással, finom technikával. A szép játék rengeteg tapsot aratott. Főiskolánk zenekara Mozartnak „Szöktetés a szerályból” c. darabját adta elő *Bahnert József* főiskolánk zeneprofesszora vezetésével. Az avatottkezü vezetőnek nagy hozzáértése, a zenekar tagjainak buzgósága sok elismerést vívott ki. Az énekkart *Jurassa Endre*, a „Botond” B. E. regőse vezette, akiben énekarunk buzgó és tehetséges karmesterre tett szert. Az ő, valamint az énekkari tagok munkájának megvolt a méltó eredménye. A záróbeszédet *Ádám Zoltán* „Petőfi” törzsfő mondta mélyérezésű szavakkal.

Az illusztris közönség nagy meglepéssel távozott az ünnepélyről; Pestalozzi eszméi és élete mindenkor épülésére lesz a szépért és nemesért rajongó lelkeknek.

Az ünnepélyen számosan felülfizettek, fogadják ezúttal hálás köszönetünket.

KÖSZÖNET ÉS BÚCSÚ. Ismét elmúlt egy azokból a jövőnkét és feltámadásunkat építő évekből, melyek alatt a jövő

polgáriskolai tanárok nagy és nemes célokért küzdenek. Építik a területi és lelki integritást és akik erre utat mutatnak, professzorainknak hálás köszönetünket tolmácsoljuk. Ők adják meg az irányt, melyen továbbra is haladnunk kell munkánk és idealizmusunk útján, példát adva erre nekünk egész életünkkel. Fáradozásukért csak a fiatal, tetterős lelkek hálája lehet méltó jutalom.

Köszönetet mondunk lapunkolvasóinak támogatásukért, érdeklődésükért, mellyel bennünket kísérnek. E folyóirat megteremtésének és fenntartásának nem anyagi érdek a célja; meg akarjuk mutatni, hogy a jövő nemzedék nevelése munkás és önzetlen kezekbe fog jutni. Meg akarta mutatni biztatásul a csüggedőknek, hogy a jelen nem olyan sívár, ha a benne élő emberek tartalmasak és bízóak; célja volt örök emléket emelni talán rövid életű, de mindenestre meg nem értett, haldokló főiskolánknak.

Egy fiatal tanárnemzedék ismét elhagyja az Alma Matert, de nem hagyja el annak eszméit. Ezeknek a jegyében fog tovább élni, mert úgy találja, hogy itt az igaz utat hirdették. Hogy tényleg mennyire volt igaz, megmutatja a jövő, ha eszméi meg állják helyüket a rohanó időben, akkor

ezekben az eszmékben főiskolánk még akkor is élni fog, amikor falai elnémultak.

Most búcsúra emeljük fel

szavunkat és bajtársi jobbunkat nyújtjuk mindazoknak, akiknek céljuk — mint Isten — egy: in-
teger Magyarország.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

É. L. Verseit köszönjük. Legjobb az „Október végén“, nagy kár, hogy verslábai nem tökéletesek s emiatt nem azt közölhattük. Kijavítva egyike lesz a legeredetibb s legsikerültebb alkotásoknak, melyek manapság teremnek. Egy jön. Sziv. üdv.

S. P. (Nagykanizsa.) Nem monduk kritikát, mert a versek azon aluliak. Manapság ilyet írni: nagyon komoly tünet.

HARANGSZÓ. Háromtucat vers közül egy meglehetősen. Igen kedvező arány!

H. J. (Békéscsaba.) Az ügyet átadtuk a vezérnek, hamarosan intézkedni fog. Üdvözlés.

ÉLET. Ha már három versszakot Adytól vett, a negyedikkel kár volt elrontani.

SZEMELVÉNYEK. Az értekezésben sok a tévedés. Gordon nem arab, hanem héber költő.

K. I. A szóban levő verset Gellért Oszkár írta. A Nyugatban megjelent.

KIS TÜKÖR. Nézzen bele és csodálkozzon.

H. F. A novella elég jó, de még nem üti meg a mértéket. A Sándor bácsi alakja sikerült, csak nagyon pipogya. Nála csak a papir türelmesebb. Miért akasztja fel magát, amikor minden kiderül? Nincs lélektani megfigyelése, fejlessze magát ebben az irányban, hiszen van tehetsége, stílusa dicséretre méltó.

SZ. Könyvismertetéséből egy kis részt — tévedése és súlyos ellentmondása miatt kihagytunk. A szubjektív és egyéniség nem oly ellentétes fogalmak, mint ahogy beállítja, sőt ellenkezőleg egyik meg sem lehet a másik nélkül. Különösen egy költőnél!

